

Van onze verslaggever PAUL GUTTER

BLOKKER – Er zijn twee verenigingen die een grote rol spelen in het leven van vrijwilligster Afra Ooyevaar. Een ervan is natuurlijk S&K, de handbalclub waarvan ze al sinds de oprichting vijftienveertig jaar geleden hét lachende gezicht is. Voor die andere vereniging verzet ze ook bergen als het nodig is. Dan maakt de lach echter plaats voor een traan. Het is namelijk niet zomaar 'een cluppie', maar de Vereniging Ouders van een Overleden Kind. „De vereniging waar niemand lid van wil worden.”

'Als een druppel kon zeggen hoeveel we hem missen, dan regende het elke dag.' Het is de tekst die bij Afra en haar man Jack Ooyevaar boven de keukentafel hangt, ter nagedachtenis aan hun overleden zoon Edwin. Als die beeldspraak hun diepste gevoelens verwoordt, dan moet het momenteel stortregenen in hun harten. Morgen is het namelijk precies negen jaar geleden dat een voorbijrazende trein de jongste zoon uit hun midden wegrukte. Wat rest is een kast met foto's van het slachtoffer en kaarsen erop. „Edwin's kast”, zegt Ooyevaar met zachte stem. 8 februari 1994. Met afstand de zwartste dag in het bestaan van de nu 60-jarige Afra Ooyevaar. „Het was heel erg mistig die dag. Edwin kwam met een vriend uit de richting van Amsterdam en wilde bij de Grote Waal de spoorlijn oversteken. Op eens brak de zon door. Volgens mij hebben ze al die toeters en bellen nooit gezien.” De auto stond al op de half bewaakte overgang toen er plots een trein uit de mist opdoemde. Edwin kon nog wel uit de auto te springen, maar kreeg toch een fatale klap van het gevaarte. „Van binnen was alles kapot bij hem. Hij was op slag dood. Gelukkig maar, denk ik achteraf. We hebben geen afscheid kunnen nemen, maar als ouders wil je je kind toch ook niet zien lijden.” Het was de start van een rouwproces zonder einde. Natuurlijk, de scherpe kantjes slijten, maar overgaan doet het nooit. In het begin was er vooral de verbijstering. „In het politierapport lezen we dat niet Edwin, maar zijn vriend Boy achter het stuur zat. Die had geen rijbewijs en bovendien ook nog een oogziekte. Onbegrijpelijk dat Edwin hem heeft laten rijden. Edwin was gek van auto's. Hij reed altijd zelf, ook als we samen naar een verjaardag gingen.” De onmacht leek er alleen maar groter door. De wanhopigste gevoelens

maakten zich van haar meester.

„Het enige wat je wilt is zelf ook dood, naar je gestorven kind toe.” Daar konden zelfs de overgebleven twee zoons William en Ronald weinig aan veranderen.

Na de verbijstering en de onmacht kwam de berusting. Dat was een nog veel moeilijkere periode. „Je hoort vaak dat mensen uit elkaar groeien als hun kind is overleden. Dat was bij ons in het begin ook zo. Jack ging al snel weer naar het voetballen of even te biljarten. Hij wilde er liever niet over praten. Ik juist wel, ik vond het fijn om te praten met mensen die hetzelfde meegemaakt hadden. En ik wilde ook graag naar het kerkhof, naar het graf. Jack niet. Die zei: 'Ik word er alleen maar verdrietig van'.”

Ze hebben elkaars verwerkingsproces leren respecteren. Jack gaat nu zelfs af en toe mee naar bijeenkomsten van de Vereniging Ouders van een Overleden Kind (Vook). Sinds vijf jaar fungeert ze als contactouder. „Ik begeleid twee groepen. Om de week komen ze bijeen om met elkaar te praten. Soms bij mij thuis en soms bij een vriendin van mij in Heiloo. Daarna weer een week niet. Om even bij te komen. Want je hébt geen verdriet, je bént het verdriet.” Af en toe bezoekt ze ook de politie-school om de Vook onder de aandacht te brengen. De politie is immers vaak de boodschapper van het slechte nieuws. „Zij kunnen ouders er misschien op wijzen dat er zo'n vereniging bestaat. Dat moeten ze natuurlijk niet meteen na het ongeluk doen, dan willen ouders daar niks van weten. Niemand wil lid worden van de Vereniging Ouders van een Overleden Kind.”

Die behoefte komt later, weet Ooyevaar uit eigen ervaring. Juist nu, in de moeilijkste maand van het jaar, onderkent ze eens te meer het belang van de Vook. „Zou je misschien het

□ Afra Ooyevaar steekt een kaarsje aan voor haar overleden zoon Edwin, die morgen precies negen jaar geleden om het leven kwam bij een auto-ongeluk. „Van binnen was alles kapot bij hem. Hij was op slag dood. Gelukkig maar, denk ik achteraf. Als ouders wil je je kind toch ook niet zien lijden.”

Foto Marcel Rob

informatieadres erbij willen zetten in je artikel? Misschien zijn er mensen die er iets aan hebben. De voorzitter voor de regio Noord-Holland Noord is Betsy de Jager, De Ronge 34, 1852 XC in Heiloo.”

Ze verbijdt de pijn en er speelt zo-
waar iets van een flauwe glimlach

rond haar lippen. „Jij dacht natuurlijk een vrouwtje te interviewen over de handbal. Dan is dit wel even wat anders, hè?” Treffender had ze het niet kunnen zeggen. Het verhaal heeft inderdaad een onverwachte wending genomen. Maar Aaf Ooyevaar zou natuurlijk Aaf Ooyevaar

niet zijn als handbal helemaal niet ter sprake zou komen. Want ook dat is een belangrijk deel van haar leven.

Vijftien was ze toen ze de oprichting van S&K meemaakte. Al spreekt Ooyevaar af en toe nog van OHVZ, oftewel Op Hoop Van Zegen. Naar

de gelijknamige veiling. Want net als in veel andere plaatsen in Noord-Holland stonden de fruitsorteersters van de veiling aan de basis van het handbal in Blokker. „Zelf deed ik dat werk niet, vond ik geen barst aan. Maar mijn zussen wel en die vroegen of ik ook kwam handballen.”

Binnen gebeurde dat toen nog in de veilinghal. „Steenkoud natuurlijk. En zomers speelden we op een grasveld waar eerst de schapen van afgejaagd moesten worden. Toen was het trouwens ook nog elf tegen elf. Ik was meestal opbouwster.” Een oude treinwagon deed dienst als kleedkamer. „Alleen als het regende hadden we een douche, want dat ding was zo lek als een mandje”, lacht ze.

Na haar eigen actieve handbalcarrière kwam ze bijna als vanzelf in allerlei bestuursfuncties bij S&K terecht. Ook bestierde ze een tijdlang de kantine en was ze coach van het eerste mannenteam. Kortom, hét gezicht van de vereniging. „Iedereen in Blokker kent Aaf en Jack, ik ben een beetje de moeder van de vereniging geworden.” Hoewel ze tegenwoordig geen bestuursfuncties uitoefent doet ze wel nog zat ander werk voor S&K. Samen met Jack. „Vroeger had hij daar niet zoveel tijd voor, maar nu heeft hij AOW. Doet hij bij S&K wat klusjes of hij werkt wat in de tuin. Ik vind het fijn om daar samen heen te gaan.”

Ze zien haar ook graag komen, daar bij S&K. Hoe populair ze is binnen de vereniging bleek wel tijdens de condoleance voor de begrafenis van Edwin, toen veel clubgenoten haar een hart onder de riem kwamen steken. „Maar ook daarna heb ik heel veel steun aan S&K gehad. Het is één grote familie. Ik weet nog goed dat we na het ongeluk voor het eerst weer een wedstrijd bezochten. Met knikkende knieën, want eigenlijk wilde ik helemaal niet. Ik dacht: als er iemand wat tegen me zegt dan barst ik in tranen uit.”

Ze ging toch en is er achteraf blij om. „Toen we daar aankwamen zag een van die jongens in het veld me staan. Hij zei niets, stak alleen maar zijn duim omhoog naar me. Dat zal ik nooit vergeten. Vanaf dat moment heb ik het langzaam weer een beetje opgebouwd. Eerst een *koppie* thee in de kantine en daarna kwam ik er weer steeds vaker.”